

ΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Πέρα από τα σημαντικά ζητήματα στα οποία θα αναφερθούν οι επόμενοι ομιλητές, δύο είναι τα κύρια ζητήματα που απασχολούν σήμερα τον ιατρό.

Το πρώτο είναι αυτό της αμοιβής του, το οποίο όμως θα πρέπει να αντιμετωπίζει με ευπρέπεια και λεπτότητα γιατί αυτό επιβάλλει ο Κώδικας Ιατρικής Δεοντολογίας αλλά και γιατί το ζήτημα αυτό μπορεί εύκολα να αποτελέσει το έναυσμα μίας δικαστικής εμπλοκής.

Η δικαστική εμπλοκή είναι ένα δεύτερο ζήτημα που απασχολεί το σύγχρονο ιατρό. Και αυτό γιατί πλέον οι αγωγές και οι μηνύσεις έχουν αυξηθεί ραγδαία, όπως προκύπτει από τη δημοσιευμένη επί του θέματος νομολογία. Στη χώρα μας παρουσιάζεται μάλιστα το φαινόμενο της ποινικοποίησης της ιατρικής συμπεριφοράς.

Η άσκηση αμυντικής ιατρικής δεν αποτελεί λύση, συνιστά αντίθετα «ιατρικό λάθος». Εκείνο που θα κληθεί να αποδείξει ο ιατρός είναι ότι έπραξε ό,τι ώφειλε και μπορούσε, ότι θα έπραττε κάθε άλλος ιατρός στη θέση του, ότι ενήργησε σύμφωνα με τους κανόνες της ιατρικής επιστήμης για τους οποίους δεν μπορεί να γεννηθεί αμφισβήτηση. Σημαντική εδώ για την άμυνα του ιατρού είναι η έννοια του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της πράξης ή παράλειψης του ιατρού και του ζημιογόνου αποτελέσματος για τον ασθενή, όπως επισημάνθηκε με πρόσφατη νομολογία του Αρείου Πάγου.

Η τήρηση σωστού και αναλυτικού αρχείου αποτελεί, πέρα από υποχρέωση του ιατρού σύμφωνα με τον Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας, ένα βασικό μέτρο πρόληψης και άμυνας σε κάθε περίπτωση δικαστικής εμπλοκής.

Εκείνο όμως που πρωτίστως θα έπρεπε να απασχολεί ειδικά τον Έλληνα γιατρό είναι η ενημέρωση του, όχι τόσο για την περιφρούρηση της ευθύνης του επ' ευκαιρία κάποιου συγκεκριμένου περιστατικού, αλλά γενικότερα για την ορθή άσκηση του επαγγέλματος του υπό το φως και μίας ενδεχόμενης εμπλοκής του με τη δικαιοσύνη.

Η προσήλωση στο ιατρικό καθήκον, το πραγματικό ενδιαφέρον, η υγιής και καλή σχέση με τον ασθενή αποτελούν το βασικό άξονα πρόληψης και άμυνας σε κάθε ενδεχόμενη δικαστική εμπλοκή. Στο πλαίσιο αυτό η ιατρική δεοντολογία, η ιατρική ηθική αποκτούν στις μέρες μας, και σε αυτές που θα ακολουθήσουν, ξανά ξεχωριστή αξία. Είναι αναμφισβήτητο η ώρα του αναστοχασμού για το ιατρικό σώμα που, είναι βέβαιο ότι καθημερινά αγωνίζεται πασχίζει για το καλό του ασθενή του.

Όπως σε κάθε περίοδο κρίσης, στα πλαίσια μίας κρίσης στη σχέση γιατρού και ασθενή, η προσήλωση των ιατρών στο καθήκον τους βεβαίως, αλλά και παράλληλα στις βασικές αρχές της ιατρικής δεοντολογίας, στην καλή επαφή και σχέση με τους ασθενείς τους είναι το καλύτερο μέσο πρόληψης και άμυνας στο φαινόμενο της αμφισβήτησης που σήμερα βιώνει το ιατρικό σώμα και στη χώρα μας.

Ε. Παπαευαγγέλου